

سیاه چادر نماد سازه ای چادری ، معماری پایدار و معماری زنان

قامت پرویزی

هیات علمی ، دانشکده فنی و مهندسی ، معماری ، دانشگاه رازی

gparvizi@razi.ac.ir

چکیده:

دغدغه ی معماری امروز ، رو به سمتی است که خلاصه ی دستاوردهای آن ، همخوان با طبیعت ، معماری زیستی و پایدار باشد. به گونه ای که کمترین خسارت متوجه محیط پیرامون گردد.

معماری سنتی این مرزوبوم روزگاری منطبق بر شرایط محیط و در تعادل و تعامل با محیط بودند. از این معماری ها سیاه چادر سرپناه بومی بخش های وسیعی از کشور از سیستان و بلوچستان تا آذربایجان می باشد .

داشتن سازه ای چادری بافته شده از موی بز و کابل های تابیده شده از همان مواد توسط زنان عشایر و قطعات و اتصالات ، ستون و تیرک های افقی برگرفته از درختان مجاور و همچنین امکان استفاده مجدد و نصب و جمع کردن ساده ی آن ، این ویژگی ها را به این معماری می بخشد :

- تامین تمام اجزا در محل (بوم آورد بودن)
 - سازه ای کاملاً مفصلی با عناصر کششی کابل و چادر
 - معماری مبتنی بر طرح و ساخته زنان (female architect)
 - داشتن اجزا و اتصالات ساده (قابل فهم و درک برای همه)
- در این مقاله سعی در نشان دادن قابلیت های بالای این معماری پایدار می باشد ، بلکه با شناخت پتانسیل های موجود در این معماری بستر معماری امروزمان را هموارتر گردانیم .

واژگان کلیدی:

سیاه چادر- معماری پایدار- معماری زنان- همخوانی با طبیعت- سازه های چادری- مصالح بوم آورد.